

Първенци българи и турци чакаха да пристигне началника на руския отредъ, за да го посрещнатъ съ хлѣбъ и соль. Турскитѣ голѣмци бѣха застанали малко по-назадъ отъ българитѣ, за да имъ направятъ икрамъ и да спечелятъ благоволенieto имъ. Колаасж Селимъ държеше ключоветѣ отъ конаха, казармитѣ и отъ всички други правителствени сгради, за да извърши мирното предаване на Брѣстово. Предъ него бѣше застаналъ съ другаритѣ си, всички въ нови комитски форми, чичо Стоименъ. Той бѣше най-снаженъ между всички и най-хубавъ. Сега изглеждаше малко блѣдъ поради изгубената отъ ранитѣ кръвъ. Наредъ съ него бѣха учителитѣ, усмихнати, изпълнени съ възторгъ. А най-напредъ стоеха свещеницитѣ въ пълно църковно одяние, съ развѣти църковни хоругви. Всички чакаха трепетно. Не вѣрвамъ нѣкой царъ нѣкога да е посрещанъ съ толкова сладки чувства, съ толкова любовъ.

Шарко весело махаше опашка край чичо.

Множество деца на вредъ по улицитѣ, полудѣли отъ радостъ, играеха и чакаха не вижданата гледка — посрещането на руситѣ, което носѣше за тѣхъ толкова нови впечатления и нови надежди. Безкрайни ята гугутки и гължби се носѣха изъ слънчевия просторъ, кацаха тукъ-таме по върховетѣ на високи дървета и гукаха: сякашъ и тѣ участваха въ общата небивала радостъ.

Нека се върнемъ малко назадъ.

Три дни следъ кървавата срѣща при пещерата чичо Стоименъ се съвзе. Обѣдъ бѣше. Обща трапеза се готвѣше въ чифлика за Колаасж Селимъ, хората му, чичо Стоименъ и другаритѣ му. Скоро всички насѣдаха и разговоръ подеха за разни случки изъ миналото.

Селимъ се бѣше съвсемъ смирилъ и заличилъ разликата между себе си и гяуритѣ. Той продума:

— Чорбаджи Стоимене, Аллахъ благоволи да земе честъта отъ насъ мюсулманитѣ и да я предаде на васъ.